

Repülőrajt

Nagy csattanás hallatszott, ahogy valaki lecsapta a kilincset kívülről, kivágódott az ajtó, és Borzas Ákos viharzott be a Rajas & Tamas adó- és jogi osztályának központi „nagy szobájába”.

– Te, Ákos, azért egy kicsit halkabban is kinyithatnád azt az ajtót – méltatlankodott Marosi Eszter, aki összerendezte a robbanásszerű antré következtében.

– Bocsi, bocsi – szabadkozott Borzas –, csak késésben vagyok, és elég sok dolgom van. – És már hajította is a hátizsákját a sarokba, majd szalmakazalszerű haján végzett néhány simítást, minden eredmény nélkül, miközben lehuppant a forgószékre.

Borzas az osztály legelső és egyben legfiatalabb alkalmazottja volt, egy jolly joker. A Rajas & Tamas volt az első munkahelye, amelyet szemmel láthatóan imádott. Három nyelven beszélt folyékonyan, agyában pedig fényképként rögzült minden. Gyakorlatilag bármilyen munkára be lehetett fogni, ha kellett, jogszabályt keresett, társasági szerződést írt, vámoltatni ment a Vámhivatalba, stb.

– Hát, mit mondjak, fél 11 van, Ákos, és ma reggelre ígérted nekem azt az anyagot, amiről beszéltünk.

– Igen, igen – turkált az ujjaival a „szalmakazal”-ban Borzas –, ma korán reggel akartam megcsinálni, csak tegnap este kicsit elhúzódtam a buli Raynél.

Ray O’Callahan Írországból, Dublinból jött az R&T magyar adó- és jogi osztályára a ’90-es évek legelején mint a bank- és pénzügyek adózásának specialistája.

– Hol voltatok?

– Ray lakásán, egészen hajnali fél négyig – nevetett Borzas.

– Fél négyig buliztatok? – hitetlenkedett Marosi. – Ahhoz képest viszont egész jól összeszedted magad – enyhült meg.

– Ez csak a látszat, iszonyúan fáj a fejem. Nem fogjátok elhinni, Ray 18-fajta ír whisky-t hozott magával Írországból, és tegnap meghívott minket egy whiskykóstolóra. Kár, hogy nem jöttél el – mondta a Marosival szemközi asztalnál ülő Kende felé fordulva –, elképesztően finom piái voltak.

– Ákos bátyó, úgy nézel ki, mint egy erősen igénybevetett, használt papír zsebkendő, hogy mást ne mondjak – vigyorgott Kende –, úgyhogy nem hiszem, hogy rossz döntést hoztam, amikor nem mentem el. Amúgy kik voltak ott?

– Néhány külföldi auditor, meg pár pénzügyes.

– Az osztályról senki?

– Ja, de bocsi, Márta is ott volt.

Kende Marosira nézett, és mindketten elmosolyodtak. Márta felvétele az osztályra tévedésnek bizonyult. Igazából senki sem tudta, hogy mivel foglalkozik, de azt mindnyájan látták, hogy az adókról gőze sincsen. Kende szerint ez az egy közös vonása volt Mártának és O’Callahannek. Talán nem véletlen, hogy most össze is szűrték a levelet. Azzal együtt, hogy O’Callahan nős volt, de dán felesége Koppenhágában dolgozott. Egyszer-kétszer viszont meglátogatta a férjét Budapesten, és O’Callahan bemutatta őt a kollégáinak. A nagyon csinos és rendkívül kedves asszonyka hamar belopta magát O’Callahan kollégáinak a szívébe.

– Elképesztő – szörnyülködött Marosi, de úgy, hogy Borzas ne hallja. – Hogyan tud Ray, akinek egy tündéri, gyönyörű szép felesége van, összeállni ezzel a tenyeres-talpas tramlival? De tudod, mit? Megérdemlik egymást. Viszont a feleségét nagyon sajnálom.

– Te, Ákos... és Ray szomszédjai hogy bírták a gyűrődést, mert az auditorok nem éppen a legcsendesebb és legszolidabb partyarcok, vagy most nem volt banzárj? – érdeklődött Kende.

Borzas hangosan, kissé kényszeredetten felnevetett vagy inkább felnyögött:

– Hát, éjfél után már nagyon lelazultak a fiúk, az angolok el is kezdtek énekelni. A szomszédok kétszer is átjöttek szólni.

– Na, csodálkoztam is volna, ha esemény nélkül múlik el egy ilyen buli – vigyorgott Kende.

– Az hagyján, de mivel a britek ordítózását már senki sem tudta visszafogni, hajnali három után a szomszédok kihívták a rendőröket. Ray persze semmit nem értett abból, amit mondtak, de annyira részeg volt, hogy állandóan át akarta ölelni az egyik rendőrt, és unszolta, hogy igyák meg a pertut.

– Nem vitték be őket? – kérdezte Marosi.

– Szerencsére nem. Fölvettek valami jegyzőkönyvet, hazaküldtek mindenkit, szóltak, hogy mondjam meg Raynek, hogy most már fekdüdjön le, mert ha még egyszer ki kell jönniük, akkor előbb a detoxiba, majd a fogdába fogják vinni – sóhajtott nagyot Borzas.

– Na, emlegetett számár – mondta az arcát a tenyerébe temetve vigyorgó Kende halkán, mert nyílt az ajtó, és megjelent Ray O’Callahan.

Kende az órájára pillantott – fél tizenkettőre járt. „Mi történt, a fakabátok kivertek az ágyból?” – de aztán mégsem mondta ki a már a nyelve hegyén lévő mondatot. O’Callahan nem nyújtott túl esztétikus látványt. Zakója és öltönytadrágja meglehetősen gyűrött volt, fehér inge, amellet hogy szemmel láthatóan koszos volt, úgy nézett ki, mintha valaki a földön ugrált volna rajta pár percig. Nyakkendője a zakó belsejébe gyűrve, félig kilógott belőle. Az ing felső két gombja kigombolva. Ezt a megjelenést mindennek lehetett nevezni, csak annak nem, amit az alkalmazottaktól a Rajas & Tamasnál elvártak. Ahogy elhaladt Kende és Marosi asztala mellett a menedzseri szobák felé, kétméteres körzetben parfümökkel elnyomni próbált áporodott dohány- és piaszagú kondenzcsíkot húzott maga után.

– Ez a faszi szerintem le se feküdt, nem is zuhanyozott, hanem egészen mostanáig piált és „menet”-ből jött be – nézett fintorogva Marosira Kende.

– Undorító, hú, de gusztustalan! – berzenkedett kolléganője is.

Elment a kedvük a beszélgetéstől, mindketten a munkába temetkeztek. Negyed óra múlva Kende a kolléganője felé fordult:

– Figyelj csak, a holland irodától kaptunk egy húszoldalas kérdőívet különböző derivatív tranzakciók – swapok, futures-ok, opciók – magyar adózásával kapcsolatban, ezzel szenvedek már másfél napja, van pár dolog, amit nem értek, beszéljük már meg.

– Nagyon szívesen, persze – mosolygott ravaszul Marosi –, de tudod, mit, igazából nem értem, hogy miért nem kérdezed meg az egyik legjobb

nyugat-európai, pénzügyi területre szakosodott adószakértőt, aki néhány perccel ezelőtt ment itt el az orrod előtt?

Kende félig elfojtott egy káromkodást.

– Hát csak azért nem, mert a múltkor, amikor egy bankos kérdésben próbáltam fordulni a mi Ray barátunkhoz, kijelentette, hogy ő valóban a pénzügyi területek szakértője, de sajnos, amivel megkerestem, ahhoz pont nem ért.

– Ez elég sajnálatos – nevetett Marosi. – De figyelj, akármilyen ember is ez a Ray, a derivatívakkal kapcsolatos kérdések nyilván a kisujjában vannak.

– Erre nem vennék mérget, de egye fene, egy próbát megér, végül is, ha ehhez nem ért, akkor tényleg nem tudom, hogy miben szakértő.

Kende fölállt, és elment a menedzseri szobák felé. Pár perc múlva fejcsóválva ballagott vissza.

– Annyira volt hasznos, mint halottnak a napolaj. Ez megint „pont” olyan terület, amelyhez nem ért – mondta ironikusan.

– Viszont van egy olimpiai bajnok whiskyszakértőnk – kuncogott Marosi.

A Rajas & Tamas adó- és jogi osztályán a szokásos reggeli élet zajlott, Marosi és Kende kávé kortyolgatva beszélgettek egy ügyfélről, Borzas a faxgépet szerette volna gyorsabb működésre bírni, és az elmúlt időszakban érkezett új alkalmazottak, például Mohácsi Angéla és Karsai József, is bent szorgoskodtak már. Aztán nyílt az ajtó:

– Jó reggelt, szervusztok! – üdvözölt mindenkit az új jövevény.

Kende odanézett, és majdnem félrenyelte a kávé. Karsai kezében megállt a ceruza, de a többiek sem kevésbé meglepődve reagáltak. Fehér, elegáns, karcsú testéhez simuló kötött ruhában, egy hosszú szőke hajú, negyven év körüli, rendkívül csinos arcú nő, Zoé, az osztályra újonnan felvett adópartner vonult be a szobába.

– Hogy vagytok? – nézett mosolyogva körbe, miközben elindult a menedzseri szobák felé, melyekből az egyik inentől kezdve az ő rezidenciája lett.

Kende ugyan találkozott már Zoéval korábban is, de a nő ezen a regelen nagyon odafigyelt arra, hogy jelenik meg az első napon új munkahelyén.

– Köttözzetek le! – mondta Kende Karsai felé nézve halkán, majd Zoé felé fordulva, most már normál hangon: – Egyre jobban, köszönjük!

Zoé persze mindkét mondatot hallotta, és egy csábos mosolyt vetett Kende felé, miközben magas sarkú, elegáns fehér cipőjében az óceán hullámmozgásához hasonló csípőmozgással elhaladt az asztala mellett. Kocsányon lógó férfi szempárok és tetőtől talpig feltérképező női tekintetek kísérték lépteit.

Zoé, a belga adójogász a kilencvenes évek legelején jött Magyarországra dolgozni a Cool & Gang könyvvizsgáló és tanácsadó vállalkozás adóosztályára. Új cégénél leendő munkatársai annyit tudtak előzetesen kideríteni róla, hogy egészen jól megtanult magyarul, elvált, talán vannak gyerekei is, de azok Belgiumban élnek, bőbeszédű, jó humorú, kellemes társasági ember, nagykanállal zabálja a pasikat, és van egy elképesztő hobbjaja: imádja a magyar tánczenét. Különösen a hatvanas-hetvenes években divatos szirupos dolgokat. Az osztály mérete alapján nem lett volna szükség még egy partnerre, csakhogy Jack Szabo, az osztály első, jelenlegi partnere, aki eredetileg meghatározatlan időre jött, úgy döntött, hogy három év után családjával hazatér Kanadába. Zoét Jack helyére vették fel, és az átmenet folytonossága érdekében a két partner Jack végleges távozása előtt néhány hónapig együtt dolgozott.

A látványos belépőt követő két napban Zoé nemigen mutatkozott kollégái körében, állítólag Jack Szabo megbízta valamelyik kiemelt ügyfél számára egy tanács elkészítésével. Feltehetőleg Zoé számára fontos volt, hogy az első munkájával „letegye a névjegyt” a Rajas & Tamasnál. A harmadik nap délelőttjén aztán egyszer csak megjelent Kende asztalánál, a kezében egy dokumentummal. Ez alkalommal elegáns sötét szürke kosztümöt viselt, fodros fehér blúzzal, melynek felső néhány gombját lazán kigombolta. Letette az asztalra az iratokat, jobb kezével megfogta Kende székének karfáját, leguggolt a férfi széke mellé, és rámosolygott.

– Béla, Jack kért meg róla, hogy készítsem el ezt az anyagot, és azt mondta, hogy az R&T-nél minden tanácsot, még ha partner írja is, kiküldés

előtt valaki másnak is el kell olvasnia – mondta, miközben bal kezével hol a harisnyáján közben majdnem egészen a csípőjéig felcsúszó szoknyáját, hol pedig kigombolt blúzáat igazgatta. – Megtennéd, hogy elolvasod nekem? – azzal még egyszer egy bűbájos mosolyt vetett a férfitra, és visszalejtett a szobájába.

– Hogyne Zoé, neked bármit – szolt utána Kende. – Még néhány másodpercig a jelenet hatása alatt állt – illetve ült –, aztán egy nagyot sóhajtott, és nekilátott a nagyjából húszoldalas anyagnak.

Néhány órával később, a délután közepe felé, Zoé ismét megjelent Kende asztalánál:

– Szia, Béla, sikerült megnézned a leveletem? – kérdezte egy igéző mosoly kíséretében.

– Hogyne – viszonzta a mosolyt Kende. – Parancsolj, foglalj helyet – mutatott a vele szemben lévő asztalnál Marosi üres székére –, az Eszter ügyfélnél van.

Zoé már nyújtotta a kezét, hogy átvegye a dokumentumot, és egy kicsit meglepődött, de aztán leült Marosi székére. „Úgy látszik, nem akar elengedni a srác, még egy kicsit szeretne megbámulni” – futott át az agyán, és még jobban felderült az arca. Kende lefénymásolta az átnézett anyagot, hogy egyszerre tudják nézni mind a ketten, és átnyújtotta az eredeti példányt a partnernek. Zoé ránézett az első lapra, arcán zavart kifejezés vette át az elillant mosoly helyét. A dokumentum minden oldala tele volt Kende kézzel írott áthúzásával, javításaival, felkiáltójelekkel, kérdőjelekkel, néhol duplán. Egy-két helyen a sok javítástól az eredeti szöveget alig lehetett olvasni.

– Ez, hm, ööö... mi...? – hebegett egyre nagyobb zavarban.

– Semmi, ahogy kérted, átolvastam a levelet, és ahogyan szoktuk, beírtam a véleményemet, hogy meg tudjuk beszélni – ismertette Kende a Rajas & Tamasnál ilyenkor szokásos procedúrát, és észre sem vette Zoé átalakulását, készült arra, hogy végigbeszéljék az észrevételeit. – No, akkor először a formai észrevételekkel kezdeném – mondta a széken sóbálvánnyá merevedett, és megszólalni sem képes nőnek.

Még mindig nem vette észre, micsoda átalakuláson megy keresztül kolléganője, egyben egyik főnöke.